

SVĚTOVÁ BESTSELLEROVÁ AUTORKA

NORA ROBERTS

SPODNÍ PROUDY

KIO KAN

edice
KIO KAN

Copyright © 2019 by Nora Roberts
Translation © Jana Vlčková, Hana Černá, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu UNDER CURRENTS
přeložila Jana Vlčková, Hana Černá
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-130-3

*Věnováno děvčatům z Greenbrieru
JoAnne, parťačce při cvičení
Kat, sladké přesladké mladé mamince
Lauře, která všechno zvládne
Mary, nakupovací kamarádce
a vždy dobře naladěné Sarah*

ČÁST PRVNÍ

KRUTOST LŽÍ

Krutost a strach spolu kráčí ruku v ruce.

HONORÉ DE BALZAC

Týrání v dětství vrhá stín na celý život.

HERBERT WARD

KAPITOLA 1

Z venčí vypadal dům v Lakeview Terrace perfektně. Důstojná dvoupatrová budova ze světle hnědých cihel a skleněných panelů nabízela výhled na jezero Reflection a pohoří Blue Ridge. O evropský šarm a tichý náznak bohatství se postaraly dvě falešné věžičky s měděnými střechami.

Sytě zelený trávník se mírně svažoval ke třem schodům a široké bílé verandě, kterou zjara lemovaly rubínově červené květy azalek.

Velkorysý zastřešený patio vzadu nabízelo venkovní obytný prostor s letní kuchyní s půvabnou vodní scénérií v pozadí. O požitek z nevtíravé vůně se postarala pečlivě udržovaná různá zahrada. Během letní sezony se v soukromém přístavu pohupovala dvanáctimetrová jachta.

Strohost dřevěného plotu zjemnily popínavé růže.

Ve vzorně uklizené přidružené garáži parkovaly dva Mercedesy – SUV a sedan – a dvě horská kola.

Interiéru vévodily vysoké stropy. Obě hlavní obývací místnosti nabízely posezení u krbu obloženého stejnými cihlami, z nichž byl postaven celý dům. Vkusné zařízení – na někoho až moc vyumělkované – do puntíku odpovídalo představám majitelů.

Tlumené barvy, pečlivě sladěné látky, ryze současný styl, avšak bez přílišné příkrostiti.

Doktor Graham Bigelow zakoupil parcelu chystaného projektu Lakeview Terrace, když bylo jeho synovi pět a dceři tři. Vybral si návrh domu, který podle jeho mínění nejlépe vyhovoval jemu a jeho rodině, provedl několik změn a doplnění, vybral podlahy a obklady, najal bytového architekta.

Jeho žena Eliza s radostí nechala většinu zařizování a rozhodování na manželovi. Domnívala se totiž, že Graham má vynikající vkus a nemůže šlápnout vedle.

Kdyby však přišla s nějakým nápadem nebo návrhem, vyslechl by ji, ale pak by jí s největší pravděpodobností vysvětlil, proč ho nemůže přijmout. Sem tam však její mínění vzal v úvahu.

Stejně jako Graham i Eliza toužila po novosti a postavení, jež nabízí malá vybraná společnost u jezera v Severní Karolíně. Narodila se a vyrostla jako člen vážené rodiny – ale takové té staromódní a nudné, rozvrzané jako rodný dům na druhé straně jezera.

S radostí odprodala svůj podíl sestře a peníze použila na vybavení nového. Zbrusu nového! Šek bez rozmýšlení předala Grahamovi – beztak se o všechno staral.

A nikdy toho nelitovala.

Žili zde šťastně téměř devět let. Vychovali dvě bystré a pohledné děti, pořádali slavnostní večeře, koktejlové party i zahradní slavnosti. Eliziným posláním coby manželky primáře chirurgického oddělení nemocnice v nedalekém Asheville bylo vypadat atraktivně a stylově, vychovávat děti, udržovat dům, bavit hosty a zasedat v dobročinných výborech.

Tříkrát týdně docházela paní, která pracovala jako kuchařka a hospodyně, jednou týdně údržbář – a sestra se s velkou radostí postarala o děti, pokud rodiče museli večer odejít, anebo si potřebovali odpočinout. Elize zbývala spousta času na to, aby se věnovala svému vzhledu a garderobě.

Nikdy neodmítla žádnou školní funkci a dva roky byla předsedkyní rodičovského sdružení. Pravidelně chodila na školní představení. Někdy i s Grahamem, když mu to pracovní povinnosti dovolily. Vybírala dobrovolné příspěvky jak na školu, tak na nemocnici. Od chvíle, kdy Britt dovršila čtvrtý rok, Eliza seděla uprostřed první řady při každém baletním představení.

Stihla i většinu Zaneových baseballových zápasů. A pokud nějaký propásla, měla dobrou omluvu, jak jistě pochopí každý, kdo na vlastní kůži zakusil nudu těchhle dětských klání.

Ačkoliv by to nikdy nepřiznala, Eliza měla radši dceru. Vždyť Britt byla nádherné, vždy dobře naladěné a poslušné dítě. Nikdy se jí nemuselo připomínat, že si má udělat domácí úkoly nebo uklidit pokojíček. Kromě toho byla velmi zdvořilá. V Zaneovi Eliza viděla svou sestru Emily – ta mívala tendenci hádat se a trucovat a tvrdošijně si jít za svým.

Alespoň že se dobře učil. Jestli chce hrát baseball, musí mít vyznamenání. Představa, že se jednou stane profesionálním hráčem, je pochopitelně jen dětskou fantazií. Bude studovat medicínu jako jeho otec.

Ale teď slouží baseball jako příslovečná mrkev, aby nemuseli použít hůl.

Pokud Graham vytáhl rákosku a chlapce čas od času potrestal, bylo to pro jeho vlastní dobro. Trest pomáhal vybudovat charakter, vytyčit hranice a zajistit respekt.

Jak Graham rád říkal, dítě je otcem muže, a tak se musí naučit chovat podle pravidel.

Dva dny před Vánocemi Eliza ujížděla zasněženými ulicemi Lakeview k domovu. Vracela se z vydařeného oběda s přáteli a možná vypila víc šampaňského, než měla. Alkohol určitě spálila při nakupování. Na Boží hod se rodina jako obvykle vypraví na každoroční lyžařský výlet. Anebo lépe řečeno Graham a děti půjdou lyžovat a ona si užije lázeňský program. Pro tuto příležitost si pořídila pár úchvatných nových bot, které si přibalí s sebou spolu s prádélkem, jež Grahama pěkně rozehrřeje poté, co se vrátí z bílých svahů.

Ohlédla se po domech s vánoční výzdobou. Moc pěkné. Kýčovití nafukovací Santové nejsou v Lakeview Terrace dovoleni, a to přímo z nařízení zdejšího osadního výboru.

Ale skromnost stranou – jejich dům ostatní hravě zastíní. Co se dekorací týče, Graham jí dal volnou ruku spolu s neomezeným rozpočtem, a ona obojí náležitě využila.

Jakmile se snese soumrak, rozsvítí se bílá světýlka. Zdůrazní obrysy domu a rozzáří jedličky v květináčích na přední verandě, oživí vnitřek dvou věnců s červenými a stříbrnými stuhami, visících na dvojitých dveřích.

Obývacímu pokoji dominuje tři a půl metru vysoká jedle, opět s bílými světylky a stříbrnými a červenými ozdobami. Tentýž vánoční stromek stojí i v druhé obývací místnosti, drží se stejné barevnosti, jenže místo ozdob na něm visí sklenění andělíčky. Samozřejmě i zbytek je dokonalý a vkusný – křbové římsy i formální jídelní stůl.

Dekorace jsou každý rok nové. Není třeba je ukládat do křabic a skladovat, protože je možné se domluvit se specializovanou firmou, která přijede a po Vánocích všechno uklidí.

Nikdy nechápala, odkud se bere nadšení rodičů a Emily z prastarých skleněných koulí nebo odřených dřevěných Santů, což rok co rok patřilo k výzdobě starého domu. Štědrovečerní večeři samozřejmě pořádala Eliza – starouši se pak naštěstí vraceli do Savannah, kde tráví důchod.

Emily měli vždycky radši, blesklo jí hlavou, když si dálkovým ovladačem otvírala vrata garáže, o tom žádná.

Trhla sebou, když uviděla, že Grahamovo auto už je tady, a podívala se hodinky. Vydechla úlevou. Nepřijela pozdě, naopak je tu dřív.

Potěšilo ji to. Auto nejspíš přivezl někdo jiný. Zaparkovala vedle a posbírala tašky s nákupem.

Prošla šatnou, pověsila si kabát a složila šátek. Zula si kozačky a vklouzla do černých sandálů značky Prada, co nosila doma.

Když vešla do kuchyně, uviděla Grahama stát u pracovního ostrůvku. Stále měl na sobě oblek a kravatu.

„Jsi doma brzy!“ Postavila tašky na pult, kvapně přikročila k manželovi a zlehka ho políbila.

Lehounce voněl jako polibek Eau Sauvage – její oblíbenou vodou po holení.

„Kdes byla?“

„Přece na svátečním obědě s Mirandou a Jody, jak jsem ti říkala.“ Mávla rukou k výklenku, v němž visel kalendář s rozepsanými rodinnými aktivitami. „Potom jsme se šly trošku porozhlédnout po obchodech.“

Zatímco mluvila, zamířila k ledničce pro lahev minerálky Perrier. „Žasnu, kolik lidí ještě nakupuje na Vánoce. Včetně

Jody. „Z výrobníku ledu nasypala do sklenice pár kostek a přelila je perlivou vodou. „Upřímně, Grahame, Jody si nikdy neumí nic pořádně zor–“

„Vážně si myslíš, že mě zajímá Jody?“

Jeho hlas zněl klidně, vyrovnaně, skoro příjemně. Přesto nevěstil nic dobrého.

„Samozřejmě že ne, miláčku. Jenom tak plácám.“ Stále se usmívala, ale do očí se jí vkradla ostražitost. „Co kdyby sis sedl a odpočinul si? Doliji ti drink a pak –“

Zvedl křišťálovou skleničku a mrštil ji k jejím nohám. Cítila, jak se jí do kotníku zabodl střep. Pálilo to. I kvůli vylité skotské.

Baccarat, pomyslela si a dostavil se první závan horka.

„Dolij mi to!“ Už nebyl klidný ani vyrovnaný a do příjemnosti měl daleko. Útočil na ni slovy. „Celý den trávím s rukama v lidském těle, abych zachraňoval životy, a vrátím se do prázdného domu?“

„Mrzí mě to. Já –“

„Tebe to *mrzí*?“ Popadl ji za paži, zkroutil ji a přirazil zády k pultu. „Tebe *mrzí*, že ses neobtěžovala být doma? *Mrzí* tě, že jsi promrhala celý den a moje peníze za zbytečný oběd, nákupy a žvaněním s párem idiotských mrch, zatímco já jsem strávil šest hodin na operačním sále?“

Dech se jí začal zadržávat v plicích a srdce se rozbušilo. „Netušila jsem, že se vrátíš dřív. Kdybys mi zavolal, jela bych rovnou domů.“

„Teď se ti mám hlásit?“

Zbytek slov, která na ni vychrlil, sotva slyšela. *Nevděk, úcta, povinnost*. Znala ten pohled. Pohled anděla pomsty. Tmavé blond vlasy, dokonale ostříhané, hladký pohledný obličej brunátný vztekem. Hněv, který promění jasně modré oči v mrazivé, tak mrazivé.

Závan horka se proměnil v žár.

„Je to v kalendáři!“ Hlas jí vystoupal do nepříjemných výšek. „Ráno jsem ti to připomínala.“

„Ty si myslíš, že mám čas kontrolovat tvůj směšný kalendář? Budeš doma, jakmile projdu dveřmi! Rozumíš mi?“ Znovu

s ní praštil o pult tak prudce, až jí zády prolétla bolest. „Mně vděčíš za všechno, co máš! Za tenhle dům, oblečení, co máš na sobě, za jídlo v břiše. Platím kuchařku i uklízečku, tak bys mi mohla být k dispozici, kdy řeknu! Kdy já řeknu! Zkrátka budeš doma, jen co vkročím do dveří a roztáhneš nohy, když tě budu chtít ošukat.“

Na důkaz svých slov se k ní přitiskl ztopořeným penisem.

Vrazila mu facku. Přestože věděla, co přijde. Možná právě proto mu jednu vrazila.

Chladný vztek se přetavil ve vroucí. Graham vycenil zuby a zavrčel.

Praštil ji pěstí do břicha.

Nikdy ji nebil do tváře.

Čtrnáctiletý Zane Bigelow žil tělem i duší pro baseball. A líbily se mu holky. Rád si prohlížel nahá děvčata. Naštěstí mu kamarád Micah ukázal, jak se dá obejít rodičovská kontrola počítače. Ale na žebříčku oblíbenosti baseball stále zůstával jedničkou.

Numero uno.

Zane byl na svůj věk vysoký, samá ruka samá noha. Toužil vypadnout ze školy. Nejlepší by bylo, kdyby ho objevil scout z Baltimore Orioles. Spokojil by se s kterýmkoliv týmem americké ligy, ale tohle byla první volba.

Totální *numero uno*.

Bude hrát na pozici shortstopa – úžasný Cal Ripken bude v té době už v penzi. Shortstop je hráč, který stojí mezi druhou a třetí metou a vrací míčky metařům. Kromě toho na třetí metě bude Železný muž Ripken.

Takhle by se daly ve stručnosti shrnout Zaneovy ambice, včetně přání vidět co nejdřív nahou holku naživo.

Nikdo na světě nemohl být šťastnější než on, když paní Carterová – Micahova máma – v rámci mamataxi rozvážela partu děcek ve svém SUV značky Lexus. Dokonce mu nevadilo, že mu k tomu zpívá Cher.

Auta ho zatím nezajímala a dával přednost rapu (i když doma si ho pouštět nemohl).

Ale navzdory Cher, sestře a jejím dvěma kamarádkám, hlasitě se těšícím na Vánoce, a Micahovi zabranému do hry na Game Boyi (k Vánocům si přeje nový, barevný), Zane poposkočil na stupnici štěstí k absolutnímu vrcholu.

Celých deset dní bez školy! Dokonce mu ani nevadilo, že bude muset lyžovat, což není zrovna jeho oblíbený sport. Nejvíc mu vadí, jak mu táta předhazuje úhledné obloučky, které předvádí jeho mladší sestra. Nic mu nemohlo pokazit náladu.

Deset dní bez matiky! Matiku nesnášel stejně jako špenátový salát, což znamená hodně.

Paní Carterová zastavila, aby vysadila z auta Cecile Marlborovou. Holky spustily obvyklý povyk, provázený přesouváním batohů.

Všechny se musely obejmout, protože jsou přece Vánoce.

Někdy se musí obejmout, protože je úterý nebo tak něco. Tohle Zane nikdy nepochopí.

Všichni si přáli veselé Vánoce, jenom Pete Greene se dočkal přání veselých svátků, protože je Žid.

Už jsme skoro doma, pomyslel si Zane. Sledoval, jak se za oknem míhají domy. Až dorazí, připraví si svačinu. A potom – žádné úkoly, žádná zatracená matika – se zavře ve svém pokoji a dopřeje si příjemnou hodinku her na PlayStationu.

Věděl, že Lois, která má po dobu zimních prázdnin trávených na horách volno. Než odejde, připraví lasagne. A její lasagne jsou božské.

Máma jen zapne troubu a ohřeje je. To zvládne.

A co je nejlepší, zítra přijedou ze Savannah děda s babičkou. Kéž by zůstali u nich a nenastěhovali se k tetě Emily! Ale měl v plánu hned zítra odpoledne dojet do starého domu u jezera na kole a chvíli se tam zdržet. Možná by mohl přemluvit Emily, aby upekla sušenky. Ze zkušenosti věděl, že přesvědčit ji nebude těžké.

A děda s babičkou přijdou na štědrovečerní večeři. Tu nebude muset máma ani ohřívát, přiveze ji cateringová služba.

Po večeři Britt zahraje na piano. Jemu brnkání na klimpr nejde, za což ho táta pravidelně kritizuje. Ségra bude hrát a jim nezbude než zpívat.

Trapárna, totální trapárna, ale svým způsobem ji měl rád. Kromě toho dobře zpívá, takže v tomhle směru do něho nikdo rýpat nebude.

Když auto zastavilo před domem, Zane zatnul pěst a lehce jí bouchl do Micahovy.

„Užij si to, kámo.“

„Ty taky. Zatím!“

Zatímco se Britt a Chloe objímaly, jako by se neměly vidět minimálně rok, Zane vystoupil z auta. „Veselé Vánoce, Chloe. Veselé Vánoce, paní Carterová. Díky za svezení.“

„Veselé Vánoce, Zane. A není zač!“ Věnovala mu široký úsměv a podívala se mu do očí. Na mámu je vážně hezká.

„Děkuji vám, paní Carterová, a veselé Vánoce!“ Britt přání prakticky zazpívala. „Zavolám ti, Chloe!“

Zane si přehodil přes rameno popruh batohu a Britt vystoupila. „Proč jí budeš volat? Copak jste si ještě všechno neřekly? Celou cestu jste nezavřely pusu.“

„Máme hodně o čem mluvit.“

Britt, o více než půl hlavy menší než on, mu byla podobná. I ona měla tmavé vlasy – dlouhé skoro až do pasu a sepnuté sponkami v podobě sobů – a uhrančivě zelené oči. Obličej si stále zachovával dětskou kulatost, zatímco Zaneova tvář začínala nabírat ostré mužské rysy. Protože, jak říká Em, dospívá.

Ne že by se musel holit nebo tak, ačkoliv se denně pečlivě kontroluje.

A protože Britt byla jeho sestra, cítil povinnost ji trochu poškádlit. „Ale vždyť vy spolu doopravdy nemluvíte. Jenom vzdycháte a rozplýváte se nad Justinem Timberlakem.“ Hlasitě zamlaskal, jako když někoho líbá, a sestra zrudla.

Věděl, že Timberlake je její „tajná“ láska.

„Sklapni!“

„Ty sklapni!“

„Ty sklapni!“

Hádali se, dokud nedorazili k verandě, kde si vyměnili našťvaný pohled. Věděli, že kdyby na sebe dál štěkali, máma by je slyšela a schytali by nekonečné kázání.

Zane vytáhl klíč, protože otec nařídil, že dům zůstane zamčený, ať už je někdo doma nebo ne. Zaslechli to ve chvíli, kdy otevřeli dveře.

Britt se okamžitě přestala mračit. Vykulila oči a vyhrkly jí vyděšené slzy. Přitiskla si dlaně na uši.

„Běž nahoru!“ vyzval ji Zane. „Běž rovnou do svého pokoje a zůstaň tam.“

„Zase jí ubližuje, zase jí ubližuje.“

Místo aby se vydala do svého pokoje, Britt, stále s rukama na uších, se rozběhla dovnitř a mířila k obývacímu pokoji. „Přestaň!“ ječela. „Přestaň, přestaň, přestaň, přestaň!“

Zane uviděl na podlaze krev tam, kudy se matka pokoušela odplazit. Svetr měla roztržený a chyběla jí jedna bota.

„Padejte do svých pokojů!“ zařval Graham a popadl Elizu za vlasy. „Do toho vám nic není.“

Britt jenom ječela a ječela, dokonce i když se ji Zane pokusil odvléct pryč.

Viděl, jak otcovy oči plné nenávisti spočinuly na sestře, a zaplavil ho nový strach, který jako by v jeho nitru cosi spálil.

Nepřemýšlel. Nevěděl, co má v plánu udělat. Odstrčil sestru a postavil se mezi ni a otce – hubené dítě, které ještě potřebuje vyrůst. A poháněn tím zvláštním žárem v nitru zaútočil.

„Vypadni od ní, ty hajzle!“

Vrazil do Grahama a ten ucouvl o krok, spíše údivem než sílou úderu. „Vypadni odtud!“

Rána Zanea zasáhla jako blesk z čistého nebe, ani si nevšiml, že se blíží. Bylo mu čtrnáct a nikdy se pořádně nepoprál. Mezi kluky vystačil se strkáním a nadávkami. Nebylo to poprvé, kdy ho táta zmlátil. Někdy schytl ránu pěstí do břicha nebo do ledvin.

Tam, kde to nebylo vidět.

Tentokrát pěst zasáhla obličej. Něco mu explodovalo za očima a rázem viděl rozmazaně. Ucítil další dva údery, než

upadl, a ukrutná bolest přebila strach i zlost. Svět zešedl a tou šedí problikávaly hvězdičky.

V ústech cítil krev. Hlava mu třeštila sestřinými výkřiky. Potom omdlel.

Další věc, kterou si uvědomoval, byla ta, že si ho otec přehodil přes rameno a nesl ho do schodů. V uších mu zvonilo, přesto slyšel Britt, jak křičí, a máma jí říká, aby přestala.

Otec ho na postel nepoložil, nýbrž ho nevybíravě setřásl z ramene. Každý centimetr Zaneova těla zasténal čerstvou bolestí.

„Ještě jednou mě neposlechni a skončíš hůř než se zlomeným nosem a modřinou na oku. Jsi nula, rozumíš mi? Jsi nula, dokud ti neřeknu, že jsi to někam dotáhl. Všechno, co máš, včetně vzduchu v plicích, máš jenom díky mně!“

Naklonil se blíž, když mluvil. Hovořil uhlazeným a vyrovnaným tónem. Zane ho viděl dvakrát a nedokázal ani přikývnout. Začal se třást a šokem mu drkotaly zuby.

„Neopustíš tuhle místnost, dokud ti to nedovolím. Nebudeš s nikým mluvit. Nikomu nebudeš vyprávět, co se v naší rodině děje, nebo ti tenhle trest, ke kterému jsi mě donutil, bude připadat jako čajový dýchánek ve srovnání s tím, co tě čeká. Nikdo ti neuvěří, protože jsi nula. Zato já jsem někdo. Mohl bych tě ve spánku zabít a nikdo si toho ani nevšimne. Pamatuj si to, až tě příště napadne hrát si na drsnáka.“

Odešel a zavřel za sebou dveře.

Zane znovu omdlel. Bylo snazší ztratit vědomí, než čelit bolesti a přemýšlet o otcových slovech, která na něho dopadla jako další pěsti.

Když se probрал, světlo se změnilo. Nebyla tma, ale stmívalo se.

Nemohl dýchat nosem. Připadal mu ucpaný, jako by měl rýmu. Jako by chytil chřipku a hlava mu pukala bolestí a slzely oči.

Příšerně ho bolelo břicho.

Pokusil se posadit a místnost se s ním zatočila. Báł se, že se pozvrací.

Vtom zaslechl cvaknout kliku a znovu se roztrásl. Byl připravený prosit, smlouvat, škemrat..., cokoliv, jen když se na něho už nesespou otcovy pěsti.

Do pokoje vstoupila matka a rozsvítila. Světlo mu působilo další bolest, proto zavřel oči.

„Táta ti vzkazuje, že se máš umýt a potom si dát na obličej tenhle sáček s ledem.“

Její hlas zněl mrazivě a věcně a ubližoval mu skoro tak jako otcův.

„Mami –“

„Máš ležet s podloženou hlavou a postel smíš opustit jenom tehdy, když budeš potřebovat na záchod. Jak vidíš, otec odnesl počítač, PlayStation a televizi. Všechny věci, které ti velkorýse věnoval. Nikomu se neukážeš a nebudeš s nikým mluvit kromě táty a mě. Nebudeš se účastnit štedrovečerní večere ani oslav Božího hodů.“

„Ale –“

„Máš chřipku.“

Pátral v jejím obličejí po sebemenší stopě lítosti nebo vděčnosti. Po nějakém pocitu. „Snažil jsem se ho zastavit, protože ti ubližoval. Myslel jsem, že ublíží Britt. Myslel jsem, že...“

„O nic jsem se tě neprosila a žádnou pomoc jsem nepotřebovala.“ Odsekávala jednotlivá slova jako kusy ledu. Rozbolelo ho na hrudi. „Co je mezi mnou a tvým otcem je mezi mnou a tvým otcem. Máš dva dny na to, abys popřemýšlel o svém postavení v téhle rodině a přišel na to, jak si vysloužit zpátky předchozí privilegia.“

Otočila se ke dveřím. „Udělej, co jsem ti řekla.“

Když odešla a Zane osaměl, přinutil se zvednout. Musel zavřít oči, protože se mu točila hlava, a zhluboka dýchat. Postavil se na roztřesené nohy a odklopýtal do koupelny. Zvracel a málem znovu omdlel.

Jakmile se mu podařilo získat rovnováhu, zahleděl se na svůj obraz v zrcadle nad umyvadlem.

Nevypadá to jako můj obličej, pomyslel si. Cítil zvláštní odstup. Pusu měl napuchlou a spodní ret roztržený. Bože, nos vy-

padá jako červená bambule. Kolem očí má černé modřiny a na jedno sotva vidí, jak je oteklé. Všude je zaschlá krev.

Zvedl ruku a prsty se dotkl nosu. Ukrutně to bolelo. Protože se mu pořád motala hlava a on se bál vlézt do sprchy, pokusil se smýt krev žínkou. Musel zatnout zuby a jednou rukou se opírat o umyvadlo, aby se udržel zpříma. Avšak strach z nesplnění rozkazu byl silnější než bolest.

Plakal a nestyděl se za to. Stejně ho nikdo neviděl. Všem byl ukradený.

Došoural se zpátky k lůžku a vydechl bolestí, když si sedl, aby si zul boty a svlékl džíny. Každou minutu nebo dvě se musel zastavit, popadnout dech a počkat, až ho přejde nevolnost.

Zalezl si do postele v boxerkách a mikině, vzal si pytlík s ledem, který mu zde nechala matka, a opatrně si ho přiložil k nosu.

Jenže to tak strašně bolelo, že si ho přesunul na oko. A konečně se dočkal mírné úlevy.

Ležel potmě a plánoval. Uteče. Jakmile se dá do kupy, nape si do batohu nějaké oblečení. Nemá moc peněz, protože všechny končí u otce, ale pár babek si schoval do ponožek. Jeho úspory na videohry.

Může jet stopem... Vzrušující myšlenka! Třeba do New Yorku. Vypadne z tohohle domu, kde všechno vypadá tak čistě, a přesto se tu ukrývají špinavá tajemství.

Najde si práci. To by šlo. Už žádná škola, pomyslel si, zatímco ho opět obcházely mráкотy. A to už je něco.

Probudilo ho cvaknutí kliky. Předstíral, že spí, ale kroky nepatřily otci ani matce. Otevřel oči ve chvíli, kdy mu Britt zasajnovala do obličeje malou růžovou baterkou.

„Ne!“

„Pššt!“ špitla varovně. „Nechci rozsvítit – co kdyby se probudili?“ Sedla si na kraj postele a pohládila ho po paži. „Přinesla jsem ti sendvič s arašídovým máslem a džemem. Lasagne jsem vzít nemohla, protože by na to přišli. Potřebuješ jíst.“

„Bolí mě břicho, Britt.“

„Tak jenom trochu. Zkus to.“

„Radši už běž. Kdyby tě tady chytili –“
„Spí. Vím to jistě. Zůstanu s tebou. Zůstanu s tebou, dokud něco nesníš. Je mi to líto, Zane.“

„Nebreč.“

„Ty brečíš.“

Nechal slzy stékat, protože neměl sílu je zastavit.

Britt popotáhla nosem a otřela si slzy. Pohládila ho po ruce.
„Taky jsem přinesla mléko. Nevšimnou si, že trochu ubylo. Všechno jsem po sobě uklidila. Až ho vypiješ, opláchnu sklenici.“

Šeptali, byli na to zvyklí. Ale Britt začal váznout hlas.

„Strašně tě zmlátil, Zane. Bušil do tebe a bušil, a když jsi ležel na zemi, kopal tě do břicha. Myslela jsem, že jsi mrtvý.“

Položila mu hlavu na hrud' a roztrásla se jí ramena. Hladil ji po vlasech.

„Ublížil ti?“

„Ne. Stiskl mi paže a třásl se mnou. Řval na mě, abych zmlkla, tak jsem ho poslechla. Bála jsem se ceknout.“

„To bylo dobře. Udělala jsi správnou věc.“

„Správnou věc jsi udělal ty.“ Z jejího šepotu zazníval pláč.
„Snažil ses udělat správnou věc. Ona se nepokusila ho zastavit, aby ti neublížoval. Neřekla mu jediné slovo. A když přestal řídit, poručil jí, aby z podlahy setřela krev. Taky měla zamést střepy z rozbité skleničky, všechno vzorně uklidit, dát se do pořádku a postarat se, aby v šest byla na stole večeře.“

Britt zvedla sendvič úhledně rozkrojený na dva kusy. V tom okamžiku ji Zane miloval tak moc, až ho zabořilo srdce.

Vzal si sendvič, opatrně si ukousl a zjistil, že žaludek se mu již nezvedá.

„Emily a dědovi s babičkou musíme namluvit, že jsi nemocný. Chytil jsi chřipku... nějakou strašně nakažlivou. Musíš odpočívat a táta se o tebe stará. Nepustí je k tobě. Až budeme na dovolené, máme říkat, že jsi spadl z kola. Tohle nám táta nařizoval při večeři. Musela jsem jíst, aby nezačal znovu řídit. Potom jsem se nahoře pozvracela.“

Zane si znovu ukousl a potmě nahmatal její ruku. „Vím, jak ti je.“

„Až se vrátíme, budeme tvrdit, že jsi měl nehodu na lyžích. Upadl jsi – a táta se o tebe postaral.“

„Jo.“ Z jediného slova čišela hořkost a sílila. „Postaral se o mě.“

„Zase ti ublíží, když se mu nepodvolíme. Možná dopadneš mnohem hůř. Nechci, aby ti ubližoval, Zane. Snažil ses ho zadržet, aby přestal bít mámu. I mě jsi chránil. Báł ses, že mě uhodí. Taky jsem se toho bála.“

Cítil, jak se pohnula. V mdlém světle baterky položené na posteli spatřil, že se otočila a zahleděla se z okna. „Hádám, že to jednou udělá.“

„Ne, ne, neudělá.“ Z bolesti se zrodila zuřivost. „Nedáš mu k tomu jediný důvod. A já taky ne.“

„On žádný důvod nepotřebuje. Nemusíš být dospělý, abys to pochopil.“ Ačkoliv její hlas dospěle zněl, z očí vytryskla čerstvá dávka slz. „Podle mě jim na nás nezáleží. Kdyby nás miloval, nemohl by nás bít a nutit ke lži. Kdyby nás máma měla ráda, nemohla by něco takového připustit. Nemilují nás.“

Myslel si totéž. Věděl to jistě. Poznal to ve chvíli, kdy za ním přišla matka, podívala se na něho a její pohled byl dočista prázdný. „Máme jeden druhého.“

Ve chvíli, kdy vedle něho sestra seděla a hlídala, aby se najeďl, pochopil, že nemůže utéct a Britt tu nechat. Musí zůstat. Musí zesílit. Zesílit natolik, aby dokázal rány vrátit.

Ne proto, aby ochraňoval matku, ale sestru.

KAPITOLA 2

Na Štědrý den zbývala Emily Walkerové na seznamu spousta věcí, které musela udělat. Vždycky si sepisovala seznamy a vypracovávala si časový rozvrh. A pochopitelně splnit každou položku na seznamu vždycky trvalo déle, než předpokládala.

Pokaždé.

A další vlastnost takových seznamů? Vtírají se na něj další a další položky, s nimiž nepočítala, a nárokují si její čas.

Jako například dnes. Naposled zkontrolovala celý dům, uvařila tátovy oblíbené nadívané kotlety, připravila gratinované brambory na slavnostní večeři a dopřála si pleťovou masku. Už ji moc potřebovala. Nato odjela do Asheville, aby na letišti vyzvedla rodiče. Ještě zaskočila do marketu pro slepici na polévku.

Chudáček Zane chytil ošklivou chřipku, proto se rozhodla, že mu uvaří silný vývar a odveze ho sestře, žijící na druhé straně jezera.

Což znamená, že navrch musí být hodná a milá na Elizu.

A aby to bylo ještě horší, musela být na Elizu hodná a milá i potom, co sestra rozhodla, že se rodinná štědrovečerní večeře bude konat ve starém domě.

„S ničím si nedělej starosti,“ prohlásila Eliza. „Už jsem zavolala cateringové službě a změnila jsem místo konání.“ Emily se oblékala do čistých šatů.

Místo konání, prokristapána!

A kdo si u všech svatých najímá cateringovou službu, aby dovezla sváteční rodinnou večeři?

Eliza Nafrněná Walkerová Bigelowová.

Ale byla na ni hodná a byla na ni milá. Přece se s ní nebude hádat, když jsou tady rodiče. Vezme polévku a odskočí si na krátkou návštěvu k nemocnému synovci.

A propašuje mu poslední díl Temné věže. King, stejně jako mnoho dalších, totiž nefiguruje na Elizou a Grahamem schváleném seznamu autorů.

Co oči nevidí, to srdce nebolí – a Zane umí perfektně udržet tajemství. Možná až moc dobře, pomyslela si Emily a nanesla si na obličej trochu make-upu. Nejspíš netráví s Elizinými dětmi tolik času, kolik by měla... Někdy mívá pocit, že... že u Bigelowých něco není tak úplně v pořádku.

Nejspíš mám bujnou fantazii, přiznala si při obouvání bot. Anebo hledám záminku, proč se s Elizou pohádat. Nebyly jsme si blízké ani jako děti. Protiklady se vždy nepřitahují a devítiletý věkový rozdíl na sounáležitosti také nepřidá.

Nesblížily se ani jako dospělé. Ačkoliv se k sobě obvykle navenek chovaly zdvořile, pod povrchem to vřelo. Zkrátka se nesnášely.

Vlastně nebýt rodičů a neteře a synovce, Emily by se s Elizou nestýkala. Nemusela by ji vidět ani s ní mluvit do konce života.

„Příšerná věc,“ mumlala si, když pospíchala ze schodů. „Hrozné pomýšlení a odporný pocit.“

Bála se, že její úvahy a pohrdání pramení z vlastní předpojatosti, a to bylo mnohem horší. Za to se styděla.

Eliza byla vždycky ta hezčí. Ne že by Emily nebyla dost hezká – i bez pletové masky. Ale když se rozdávala krása, Eliza šla dvakrát. A taky měla větší prsa. A samozřejmě devítiletý náskok, takže všechno zvládla udělat jako první.

Zářila při školních představeních, byla vedoucí roztleskávaček, při několika příležitostech ji zvolili královnou. A když odpromovala, dostala od prarodičů stříbrné BMW kabriolet.

Potom odjela a sbalila doktora. Chirurga pohledného jako filmová hvězda. Následovaly nóbl zásnuby v soukromém venkovském klubu, snobská rozlučka se svobodou a extravagantní svatba v bílém.

Sestra vypadala velkolepě, vzpomínala teď Emily, když vypínala plotýnku pod polévkou. Jako princezna.

Toho dne Emily k sestře odpor necítila. Radovala se spolu s ní, přestože ji donutili navléknout se do temně růžových družičkovských šatů s balonovými rukávky.

Jenže brzy se nevraživost zase vrátila.

„Teď na to nemysli!“ nařídila si a oblékla si kabát, čepici a rukavice. „Jsou Vánoce a chudák Zane stůně.“

Vzala si kabelku s Temnou věží už zastrčenou uvnitř a termosku s horkou polévkou.

Včera si nechala auto umýt a navoskovat, takže si mohla ze seznamu odškrtnout další položku, a palubní desku nelemovaly nalepovací papírky. Navíc osobně zkontrolovala všechny bungalovy, které v rámci rodinného podniku u jezera pronajímali, takže až se na ně rodiče zeptají – a oni to udělají – může jim s čistým svědomím odpovédět, že všechno je v nejlepším pořádku.

Jakmile rodiče odešli do penze, Emily se ochotně ujala správy nemovitostí. Práce ji bavila, zato jí vadilo dělit se s Elizou každé čtvrtletí o zisk, vždyť sestra nehne ani prstem. Jenomže krev je krev, rodina je rodina, a tak pravidelně dostává svůj podíl z podniku, který rodiče vybudovali a Emily spravovala.

Přinejmenším dům je jenom můj, přemítala, a když postavila termosku s polévkou na podlahu u sedadla spolujezdce, ohlédla se.

Milovala ten dům z kamene a dřeva obehnaný verandou nabízející výhled na jezero i hory. Strávila tu celý svůj život a zamýšlela zde i zemřít. Protože nemá žádné děti a ani se nezdá, že by se v tomto směru mohlo do budoucna něco změnit, měla v plánu dům přenechat Zaneovi a Britt, až přijde ten čas.

Možná tu jeden z nich bude žít. Nebo ho pronajmou nebo prodají. Ona už bude mrtvá, takže z jejího pohledu na tom nesejde.

„Veselé vánoční rozjímání.“

Sama pro sebe se zasmála a nasedla do vozu. Líbilo se jí, jak pěkně dům vypadá, když se blíží soumrak a svítí všechna barevná světýlka a za oknem se třpytí vánoční stromeček. Přesně

takhle si Vánoce pamatovala z dětství. Dům voněl po borovicích, brusinkách a čerstvě pečeném cukroví.

Odbočila na silnici vedoucí kolem jezera a odfoukla si ofinu z očí. Stríhání neměla na předvánočním seznamu. To musí počkat.

Cestou kolem Reflection Lake poslouchala rádio a hlasitě si zpívala se Springsteenem. Minula pronajímané bungalovy, doky, několik domů a odbočila k městu se sněhem ozdobenými horami za zády, rýsujícími se proti bledě modré zimní obloze.

Silnice stoupala a klesala a kroutila se. Zнала tu každý centimetr. Projela hlavní ulicí. Všechny obchody a provozovny už měly zavřeno.

Uviděla Cyra Puffera s velkou nákupní taškou v ruce, jak míří ke svému autu. Za Cyra byla provdaná skoro půl roku. Bože, vždyť už je to deset let! Velice brzy přišli na to, že budou lepší přátelé s výhodami než manželé, a tak následoval jeden z nejpřátelštějších rozvodů v historii.

Zastavila, aby Cyra pozdravila.

„Nákupy na poslední chvíli?“ zeptala se.

„Ne. Jo. Něco takového,“ křenil se – sympatický zrzek s veselou povahou. „Marlene dostala chuť na zmrzlinu, ale jenom na tu s kousky pepermintové čokolády.“

„Vidíš, jaký jsi vzorný manžel.“

Na druhý pokus našel tu pravou. Emily je osobně seznámila, a nakonec jim šla za svědka.

„Snažím se.“ Spokojeně se culil. „Nejspíš mám štěstí, že tu zmrzlinu nechce s kyselými okurkami.“

„Panebože! Cyre! Ty budeš táta!“

„Potvrdili nám to teprve včera. Nikdo o tom zatím neví, jenom naši a její rodiče. Ale nebude jí vadit, že jsem ti to prozradil.“

„Budu mlčet jako hrob, spolehni se. Ale udělal jsi mi ohromnou radost.“ Přitáhla si ho a dostal hlasitou mlaskavou pusou. „Tohle je ten nejlepší vánoční dárek. Ach, Cyre! Strašně moc ji ode mě pozdravuj, a kdyby si o tom chtěla popovídat, tak ať mi zavolá.“

„Vyřídím, Em. Jsem tak šťastný, že bych se samým štěstím dokázal rozskočit. Už musím běžet a donést mamince tu zmrzlinu.“

„Vyřídí jí, že oslavu na přivítanou miminka zařídím já.“

„Vážně?“

„To si piš. Veselé Vánoce, Cyre!“

Po zbytek jízdy se pobaveně usmívala.

Pokaždé, když odbočovala k domu v Lakeview Terrace, jí blesklo hlavou: „Zabila bych se, kdybych tady musela žít.“

Zdejší domy byly bezesporu výstavní a obrovské. Každý se něčím lišil, protože budoucí majitelé si mohli vybrat z několika návrhů a bezpočtu dodatečných možností.

Ale podle jejího názoru nová čtvrť svou zdánlivou dokonalostí vzbuzovala dojem Stepfordu. Vše bylo dotažené do nejmenšího detailu – chodníky, příjezdové cesty, dokonce i nevelký park určený pro rezidenty a jejich hosty s pečlivě rozmístěnými stromy a lavičkami.

Ale sestra tohle místo s nakrátko zastřiženými trávníky milovala a nutno říct, že k ní se vyumělkovaná nádhera výborně hodila.

Emily si připomněla, že má být milá, a odbočila na příjezdovou cestu. Odnesla termosku s polévkou ke dveřím a zazvonila. Jako cizí člověk, blesklo jí hlavou, a ne rodina. Jenže tady se svědomitě zamykalo.

Buď příjemná, připomněla si a nasadila úsměv.

Vydržel jí, dokud Eliza neotevřela dveře. Velice jí to slušelo ve sněhově bílých kalhotách a červeném kašmírovém svetru. Vlasy jí spadaly na ramena v měkkých vlnách.

V uhrančivě zelených očích, které byly pro Walkerovy typické, se zračilo mírné podráždění. „Emily... Bože, nečekali jsme tě.“

Žádné: Emily, veselé Vánoce! Pojd' dál.

Ale Emily se dál usmívala.

„Dostala jsem tvou zprávu o Zaneovi a zítřejší večeři. Volala jsem ti zpátky, ale –“

„Měli jsme spoustu práce.“

„Jo, já taky. Ale je mi líto Zanea, proto jsem mu udělala osvědčený lék naší mámy, slepičí nudlovou polévku. Jak mu je?“

„Spí.“

„Elizo, je tu zima. Nepozveš mě dovnitř?“

„Kdo je to, zlato?“ Za Elizou se objevil pohledný a uhlazený Graham, oblečený v šedém kašmírovém svetru (jak jinak?). Ačkoliv se usmíval, jeho oči zůstávaly chladné. Takhle působil často.

„Emily! Veselé Vánoce! To je ale překvapení.“

„Uvařila jsem Zaneovi polévku. Na chvíli jsem se tu zastavila, abych ho viděla.“

„Pojď dál. Počkej, já to vezmu.“

„Je to horké. Odnesu termosku do kuchyně, pokud smím.“

„Samozřejmě. Je od tebe hezké, že jsi Zaneovi uvařila polévku. Určitě bude rád.“

Emily kráčela do zadní části domu s Grahamem po boku a prohlížela si dekorace jako vystřižené z magazínu o bydlení. „Dům vypadá nádherně.“ Postavila termosku na pracovní desku. „Odnesu Zaneovi misku a pár minut s ním pobudu. Vsadím se, že ocení trochu společnosti.“

„Přece jsem ti řekla, že spí,“ ozvala se sestra.

„Třeba už je vzhůru.“

„Především bys od něho mohla něco chytit,“ prohlásil Graham a objal manželku kolem pasu. „Nesmíš se vystavovat infekci, obzvláště když budeš v blízkém kontaktu se seniory.“

Nesmýšlela o rodičích jako o „seniorech“ a ten výraz ji naštval. „Ti jsou zdraví jako buci. Zane stejně zítra přijde na večeři, tak –“

„Ne, nepřijde. Pořád mu nebude dobře. Musí si odpočinout,“ pravil Graham vážným lékařským hlasem.

„Ale když jste chtěli přesunout večeři ke mně –“

„Bude to tak pro všechny lepší,“ skočil jí do řeči Graham. „Přijedeme, povečeříme s rodiči, aby viděli Elizou a Britt, ale dlouho se nezdržíme.“

Cítila, jak jí údivem poklesává brada. „Vy necháte Zanea samotného? Na Vánoce?“

„On to chápe. Stejně skoro celý den prospal a zítra na tom nebude lépe. Ale určitě do léčebného plánu zařadím tvoji slepičí polévku. Neboj se, vzorně se o něho starám a vím, co je pro něho nejlepší,“ pokračoval Graham, než stačila vznést další námitku. „Nejsem pouze otec, ale i doktor.“

Bolelo ji srdce z pouhého pomýšlení, že nemocný Zane stráví Vánoce sám a v posteli. „Nepřipadá mi to správné. Nemohli bychom... Co já vím? Vzít si třeba roušky? Vždyť je to ještě dítě. A jsou Vánoce.“

„Jsme jeho rodiče,“ ozvala se podrážděně Eliza. „My rozhodneme, co a jak. Až budeš mít vlastní děti, dělej si s nimi, co uznáš za vhodné.“

„Kde je Britt? Aspoň –“

„Je ve svém pokoji a pracuje na nějakém vánočním projektu.“ Graham si poklepal prsty na rty. „Něco přísně tajného. Uvidíš ji zítra. Ještě jednou díky, že jsi myslela na Zanea a dala sis tu práci uvařit mu polévku.“

Odstoupil od Elizy, objal Emily kolem ramen, otočil ji a vedl ke dveřím. Vypadalo to, že ji vyhazuje! „Vyříd' Quentinovi a Ellen, že se na ně zítra moc těšíme.“

„Já... Mohla bych Zaneovi přivést dárky, aby je měl, až se zítra probudí.“

„Není třeba. Je mu čtrnáct, Emily, ne čtyři. Jed' opatrně.“

Sice ji fyzicky nevystrčil z domu, ale působilo to stejně. V očích ji štípaly slzy ponížení a zlosti, když se vracela ke svému vozu.

„Tohle není správné, není to správné, není to správné,“ opakovala si pořád dokola.

Usedla za volant a odjela.

Ale je pouze teta. Nemůže s tím nic dělat.

Čísla na budíku hlásila tři čtvrtě na sedm. Večer. Celých čtyřadvacet hodin strávil zamčený ve svém pokoji a obličej a břicho ho bolely tak příšerně, že nemohl ani klidně spát. Bolest nepřestávala a přidružil se k ní svíravý hlad.

V časných ranních hodinách snědl druhou polovinu sendviče s burákovým máslem a džemem, který mu přinesla Britt. Něco po osmé se objevila máma se suchou topinkou, džbánkem vody a dalším pytlíkem s ledem.

Chléb a voda, pomyslel si. Jídlo pro vězně.

Protože přesně tím byl.

Neřekla mu ani slovo a on neřekl ani slovo jí.

Od té doby se nikdo neobjevil a už je skoro sedm. Dělal si starost o Britt. Taky je zamčená v pokoji? Někdy je ten chlap zamykal. Zane už o něm nesmýšlel jako o otci. Ale jen na pár hodin a měli televizi nebo hry, aby se mohli něčím zabavit.

Zkoušel si číst – knížky mu nevzali – ale děsně ho z toho rozbolela hlava. Dověkl se do sprchy, protože se z bolesti potil a nedokázal snést vlastní zápach.

V obličejí mu tepalo, když po něm stékala voda, a on brečel jako malý kluk.

Vypadal jako Rocky po několika kolech s Apollo Creedem.

Musí zesílit. Micahův otec zvedá činky. Mají v domě jednu místnost zařízenou jako posilovnu. Mohl by pana Cartera požádat, aby mu ukázal, jak má cvičit. Namluví mu, že potřebuje získat fyzickou před nadcházející baseballovou sezonou.

Za tři a půl roku půjde na vysokou. Ale jak může odejít na vysokou a nechat tady Britt?

Možná by měl všechno říct na policii. Jenomže náčelník zdejšího oddělení hraje s otcem golf. Každý z Lakeview si doktora Grahama Bigelowa považuje.

Tohle pomýšlení bolelo, proto se radši v duchu zabýval baseballem. Schovával baseballový míč pod peřinou a hladil ho, cítil pod bříšky prstů jeho stehy. Připadal si jako mrně hledající útěchu u svého medvídka.

Zaslechl cvaknutí kliky, a protože mu hlad hlodal v útrokách jako krysa, pocítil úlevu.

Dokud neviděl otce se světlem z chodby v zádech. Vysoký muž samý sval. Nesl podnos a lékařský kufřík, vstoupil dovnitř a položil podnos na lavici v nohách postele. Potom se vrátil ke dveřím, zavřel je a rozsvítil. Světlo se zařizlo Zaneovi do očí.

„Sedni si!“ nařídil otec přísně.

Zane se začal třást. Přinutil se zvednout.

„Točí se ti hlava?“

Buď opatrný, nabádal se v duchu Zane. Buď slušný.

„Trochu.“

„Zvedá se ti žaludek?“

„Trochu. Ale už ne tak moc jako včera večer.“

„Zvracel jsi?“ Graham otevřel lékařský kufřík.

„Od včerejší noci ne.“

Graham vytáhl tužkovou baterku a posvítil synovi do očí.

„Sleduj očima můj prst. Jenom očima.“

Bolelo to. Dokonce i tohle bolelo, ale Zane udělal, co otec poručil.

„Bolí tě hlava?“

„Ano, pane“

„Vidíš dvojitě?“

„Už ne, pane.“

Graham mu prohlédl uši a zuby. „Máš v moči krev?“

„Ne, nemám.“

„Utrpěl jsi mírný otřes mozku. Máš štěstí. Vzhledem k tvému chování to mohlo dopadnout daleko hůř. Zakloň hlavu.“

Když to udělal, Graham přiložil prsty z každé strany Zaneova nosu a stiskl. Bolest explodovala silou supernovy. Zane vykřikl a pokusil se otce odstrčit. Graham zalovil v kufříku a Zane se strachy zpotil.

„Prosím! Prosím, nedělej to. To bolí, tati. Prosím!“

„Zakloň hlavu.“ Graham sevřel v dlani synův krk a jemně ho stiskl. „Buď chlap, proboha.“

Zane zajčel. Nemohl si pomoci. Neviděl, co otec udělal. I kdyby otevřel oči, nedokázal by prohlédnout rudou mlhu bolesti.

Po tváři se mu kutálely slzy. Ani jim se neubráníl.

Když bylo po všem, schouli se do roztřeseného klubička.

„Můžeš mi poděkovat, že nebudeš mít křivou nosní přepážku. Vděčíš za to *mně!*“ ucedil Graham.

Zane spolkl žluč, stoupající mu do krku. „Děkuji ti.“

„Dej si na to led. Zůstaneš ve svém pokoji, dokud nepojedeme na hory. Případným zvědavcům řekneš, že jsi dělal voloviny a spadl jsi z kola. V hotelu se také budeš držet ve svém pokoji. Až se vrátíme domů, budeš tvrdit, že jsi měl úraz na lyžích. Nedal sis říct a přecenil jsi síly po prodělané chřipce. Jestli někomu povíš něco jiného, budeš toho zatraceně litovat. Obrátím se na úřady a skončíš v pastáku. Rozumíš?“

„Ano, pane.“

Ačkoliv měl zavřené oči, věděl, že otec stojí nad ním jako anděl pomsty a ušklíbá se.

„Příští týden napíšeš prarodičům a poděkuješ jim za všechny ty nevhodné dárky, které ti koupili. Věnujeme je charitě. Prezenty zakoupené mnou a matkou vrátíme. Nic si nezasloužíš, tak nic nedostaneš. Rozumíš?“

„Ano, pane.“ Je to jedno, je to jedno. Odejdi, prosím.

„Počítač dostaneš jenom na přípravu do školy. Každou noc tě budu kontrolovat. Pokud během měsíce projevíš účinnou lítost a nezhorší se ti známky, pokud dospějí k názoru, že jsi dostal užitečnou lekci a poučil ses z ní, vrátím ti zbytek tvých věcí. Jestli ne, skončí i ty u někoho, kdo si je zaslouží víc. Kromě toho odvolám souhlas s hraním baseballu, a to nejen pro tuto sezonu, ale jednou provždy. Rozumíš?“

Až do této chvíle Zane netušil, jak silné nenávisti je schopen. „Ano.“

„Jestli se nesrovnáš, tak tě pošlu na vojenskou akademii. Teta ti přinesla polévku, tak jí nezapomeň poděkovat, až ji uvidíš – jestli budeš mít příležitost.“

Konečně vypadl a zamkl za sebou dveře.

Zane se ani nepohnul, dokud nepřekonal největší bolest. Věděl, že otec umí být škodolibý a mívá sklony k násilí, ačkoliv nosí masku vzorného manžela, otce a souseda. Ale až do tohoto okamžiku Zane netušil – anebo nepřijal skutečnost – jaká je otec zrůda.

„Už nikdy mu neřeknu tati,“ zapřísáhl se. „Nikdy.“

Přinutil se zvednout a posadil se na lavici v nohách postele. Zvedl misku polévky.

Byla studená. Další zlomyslnost.

Stejně prohraješ, ty úlisný hajzle, pomyslel si a pustil se do jídla. Měl pocit, že v životě neochutnal nic lepšího.

Když se začal cítit jistější, znovu se osprchoval, protože měl propocené tričko. Přinutil se chodit po pokoji. Chce zesílit a musí s tím někdy začít. Kéž by dostal ještě jednu miskou polévky! Ale musel se spokojit se sáčkem s ledem.

Ze zdola k němu doléhala hudba. Koledy. Přistoupil k oknu. Pohlédl přes jezero a uviděl světla třpytící se na druhé straně. Dokázal mezi nimi najít tetin dům. Představil si, jak spolu s dědečkem a babičkou slaví Štědrý večer. Myslí na něho?

Doufal, že ano. Chytil přece chřipku. Určitě ho litují.

Ale nemají ponětí, nemají ponětí, nemají ponětí... A co by udělali, kdyby věděli? Co by mohli udělat?

Nemůže jít na vojenskou školu. Nevydržel by tam. Nemůže opustit Britt.

A tak mu nezbyvá než se přetvařovat, jako se přetvařují jeho rodiče. Bude předstírat, že dostal cennou lekci a poučil se z ní. Bude poslušně přikyvovat, zlepšil si známky a udělá, co bude třeba.

Jednoho dne bude dost silný, starý nebo statečný, aby se přestal přetvařovat.

Přesto, kdo mu uvěří? Možná teta. Možná. Domníval se, že nemá jeho otce zrovna v lásce – anebo matku. Věděl, že oni ji rádi nemají, protože ji v jednom kuse pomlouvají.

Podle nich nikdy nic nedokázala, ani si neuměla udržet manžela. A připomínek mají mnohem víc.

Zaslechl piano a ulevilo se mu. Jestli Britt hraje, tak je v pořádku.

Možná by mohl pořídit nějaký důkaz. Třeba mu Micah ukáže, jak nainstalovat skrytou kameru, nebo tak něco. Ne, kdepak, zatahovat do toho Micaha je hloupost. Kdyby něco řekl rodičům, ti by se o tom mohli zmínit před jeho rodiči.

Baseball by mu zakázali jednou provždy, zase by ho zbili a poslali do vojenské akademie.

Tak statečný zase není.

Ale mohl by si všechno sepsat.

Poháněn náhlým nápadem, přešel k psacímu stolu a vytáhl z něj notes, tužky a propisky. Ještě ne, usoudil. Raději až půjdou spát. Kdyby ho přistihli, byl by tanec.

Proto čekal. Ležel potmě a společnost mu dělal baseballový míč, který mu zároveň přinášel útěchu.

Zaslechl otce, jak volá: „Sladké vánoční sny, Britt!“

A ona mu odpověděla: „Dobrou noc!“

Vzápětí slyšel, jak šeptá za dveřmi: „Nemohla jsem za tebou přijít. Promiň. Slyšela jsem, jak ječíš, ale –“

„To je v pohodě. Jsem v pořádku. Běž spát, ať tě nechytí.“

„Je mi to líto,“ opakovala.

Slyšel, jak zavírá dveře. Na chvíli usnul. Probudil ho matčin smích. Blížil se a provázela ho tlumená slova, jak rodiče procházeli kolem jeho dveří. Zůstal v posteli. Oči měl zavřené a pravidelně dýchal, protože jim nevěřil.

A ukázalo se, že se nemýlil. O několik minut později cvakl zámek u dveří. Rudá barva za víčky mu napověděla, že na ně dopadá světlo z chodby. Držel je zavřená, ale ne pevně, aby nepoznali, že filmuje.

Počkal, až zámek cvakne podruhé. Dlouho se nehýbal. Odpočítával minuty – jedna..., dvě..., pět.

Jakmile se cítil v bezpečí, doplížil se ke stolu, vzal si notes a pár propisek. Přibral i baterku, co mu Britt nechala na posteli.

Kdyby zaslechl, že se rodiče vracejí, bude mít dost času schovat věci pod peřinu a zase si lehnout.

V úzkém kuželu světla začal psát:

Možná mi nikdo nebude věřit. On tvrdí, že ne. Na to je moc důležitý a moc chytrý. Proto nikoho nepřesvědčím. Ale učitelka angličtiny říká, že když si všechno pěkně sepišeme, pomůže nám to myslet a látku si zapamatovat. A tohle si chci pamatovat:

Když jsme se 23. prosince 1998 vrátili se sestrou domů ze školy, máma ležela na podlaze. Otec ji opakovaně mlátil. Pokusil jsem se ho zastavit a on mi za to opravdu ošklivě ublížil.

Psal víc než hodinu.

Když už byl unavený, vysypal z kasičky minci a s její pomocí odšrouboval kryt klimatizace. Zápisník schoval uvnitř. Propisky uklidil do zásuvky, ačkoliv v jedné došla náplň.

Potom zalezl do postele a usnul.

KAPITOLA 3

Zane se řídil pravidly. Bolest pominula, modřiny vybledly. V zimním středisku se doktora Bigelowa nikdo nevyptával na synovu cyklistickou nehodu, ani nezpochybňoval nařízení, že Zane musí zůstat v pokoji a nikdo ho nesmí rušit. Doma v Lakeview se nikdo nepozastavoval nad úrazem na lyžích.

Tedy až na Emily. Té nešlo do hlavy, proč Zaneovi dovolili lyžovat, když se zotavoval z těžké chřipky, ale ve výsledku se nic nezměnilo.

Život šel dál.

Jestli se Zane v něčem poučil, potom v tom, že musí být opatrný.

V pokoji bez říkání udržoval vzorný pořádek a čistotu. Bez odmlouvání plnil svoje povinnosti. Učil se – víc ze strachu než ze zájmu o učivo. Kdyby se mu zhoršil prospěch, čelil by následkům. Zakázali by mu baseball, který se stal jeho jedinou radostí, životním snem a budoucím útočištěm.

Až podepíše smlouvu s nějakým významným klubem, odejde odtud a ani se neohlédne.

Všichni se chovali, jako by 23. prosinec nikdy neexistoval. Všichni obyvatelé Lakeview Terrace žili ve lži. Úspěšně prošel všemi otcovými zkouškami – byl dost bystrý, aby poznal, že ho zkouší. Dočkal se mnoha zbytečných ústřků i ostrých facek, které se na něho snesly zcela bezdůvodně, a neušel mu

otcův spokojený výraz, když Zane vyděšeně klopil oči k podlaze a mlčel.

V noci, když dům ztichl, Zane zapsal celou pravdu.

Dvanáctého ledna mě Graham přitiskl ke zdi. Tvrdil, že jsem při večeři trucoval a neprojevil náležitou vděčnost. Požádal jsem Micahova tátu, aby nikomu neříkal, že mě trénuje v posilovně. Vysvětlil jsem to tím, že to má být překvapení. Stejně s Grahamem nemluví. Myslím, že ho nemá zrovna v lásce. Požádal mě, abych mu neříkal každých pět minut „pane“, protože si připadá, jako by se vrátil k armádě, a protože spolu makáme v posilovně, měl bych ho oslovovat Dave. Což je milé.

2. března. Sílim! Už uzvednu osm kilo ve třech sériích po dvanácti opakováních! Přibral jsem dvě a půl kila. Podle Davea je to čistá svalovina. Zítřka máme první prezentační hru a trenér říkal, že mám raketovou paži! Podle mě za to může ta čistá svalovina. Na tréninku jsem válel a zítřka Eagles totálně rozdrátíme! Eliza mi poručila vyklidit nádoby z myčky. Řekl jsem ano a Graham na to: „Jak to mluvíš s matkou, ty malej bezcennej spratku? Říká se: „Ano, madam.““ Potom mámu praštil za to, že mě neopravila, a nazval ji pitomou mrchou. Viděl jsem, že se Britt málem rozplakala, tak jsem se na ni přísně podíval, aby se ovládla. Báł jsem se, že jí taky jednu vrazí.

Každou noc zapisoval podrobnosti o baseballových utkáních, pokrocích v tělocvičně i otcově týrání.

Psal o svém nadšení a hrdosti, když se Lakeview Wildcats stali šampiony. Jak se otec během hry naparoval a cestou domů ho zkritizoval, za co mohl. Dave Carter si s ním nadšeně plácl a nazval ho šampionem.

V létě oslavil patnácté narozeniny. Měřil sto sedmdesát sedm a půl centimetru a vážil šedesát čtyři kila. Když ho Dave nazval štíhlou a zatvrzelou bojovou mašinou, netušil, kam Zane svým počínáním směřuje.

V noci 23. prosince se probudil z noční můry zbrocený potem. Zdálo se mu, že otec našel jeho notes a ubil ho k smrti.

Ale nic se nestalo. Svátky přišly a odešly.

Našel si první opravdovou přítelkyni. Jmenovala se Ashley Kinsdaleová. Blondýnka s veselýma očima, vzorná studentka, hvězda dívčího fotbalu a jeho první skutečná holka. V květnu ji pozval na školní ples a bylo to.

Protože společnost jim dělali Micah a jeho láska Mel, Dave se nabídl, že je odveze a zase pro ně dojede.

Zane si musel na ples pořídit nový oblek a nové boty. Předstíral, že je to vopruz, ale ve skutečnosti se mu líbilo, jak vypadá dospěle. Kromě toho povyrosl o pět centimetrů a protáhla se mu chodidla.

Nesnášel svoje vlasy. Otec mu naordinoval vojenskou délku a neustále ho strašil vojenskou akademií. Ale jinak se domníval, že mu to celkem sluší. Doufal, že do maturity bude měřit metr devadesát. Třeba se mu to povede. Tím pádem by si s Grahamem hleděli z očí do očí. O Ashley Graham mluvil jako o „Zaneově děvce“, když nebyla poblíž.

Břícho ho ještě bolelo z rány, kterou schytl, když se po téhle hlášce na Grahama dotčeně podíval.

Dva roky a dva měsíce, připomínal si. Pak mu bude osmnáct a bude volný. Počítalo se s tím, že půjde na univerzitu v Chapel Hill v Severní Karolíně studovat medicínu. Jenže on měl namířeno do Jižní Kalifornie, a to nejenom proto, že tamější univerzita ležela na druhém konci země. Především nabízela solidní baseballový program.

Pošle tam přihlášku a taky na státní univerzitu v Arizoně. Když byla tahle škola dobrá pro Barryho Bondse, tak je dobrá i pro Zanea Bigelowa.

Použije Emilyinu adresu a zasvětit tetu do svých plánů. Emily umí udržet tajemství, o tom nepochyboval. Ona pochopí, že se Zane nechce stát doktorem. Kdyby získal stipendium, tak by to šlo. Graham mu školné nezaplatí, když nepůjde v jeho šlépějích, proto stípko nutně potřebuje.

Vypadalo to slibně. Znamky měl výborné, a co se týče baseballu, trenér ho podpoří. Matika a přírodní vědy ho sice vraždily, ale podařilo se mu udržet dobrý průměr.

Bude za to Micahovi vděčný do konce života.

Ve srovnávacích testech nasbíral 190 bodů. Za matiku získal pouhých 50, za což si vykoledoval facku a ránu pěstí do břicha. Na jaře to zkusí znovu a matiku vytáhne. Musí se lépe připravit.

Nařídil si na to nemyslet. Má rande!

Někdo zaklepal na dveře. Zane mimoděk ztuhl v ramenou, než si uvědomil, že rodiče nikdy neklepou. Otevřel a na prahu stála Britt.

„Páni, ty jsi frajer!“

„Úplný gentleman, vid’? Až na ten trestanecký účes.“

„Aspoň si nemusíš každý den česat culíky, ani si je při hodině tance spínat do drdolu. Chloe se nechá ostříhat nakrátko... Je to fakt boží! Je mi třináct a musím se česat jako osmiletá holčička.“

„Micah a Mel budou mít dnes večer ve vlasech stejné modré proužky.“

„Jsou vážně divní.“ Sedla si na kraj jeho postele. „Hele... Znáš Majora Loweryho?“

„Trochu. Je v prváku a hraje basket. Vybrali ho do školní reprezentace. Proč?“

Natáčela si na prst konec culíku. „Jenom tak. Zkrátka jsem si na něho vzpomněla.“

„Nekecej,“ odfrkl si Zane. „Uvědom si, že on je na střední, ty ne.“

„Za rok tam budu.“

„Ajajaj! Tak ty jsi dostala zálusk na Maje?“ dobíral si ji. „Trénuješ líbání se zrcadlem, abys –“

„Sklapni!“

Bylo povinností staršího bratra trochu ji poškádlit. Vyluzoval zvuky, jako když se s někým líbá. Vtom se zarazil a otočil se k ní. „Ježíši, Britt, kam jsi dala oči?“

„Do toho ti nic není.“

Uraženě zvedla bradu a chystala se odejít. Mávl rukou, aby si zase sedla. „Major je černý.“

Oči jí vzplály. „Jestli od tebe uslyším nějaké rasistické řeči, tak –“

„Vychladni, Britt! Jako bys mě neznala.“

Zvedla bradu o něco víc. „Právě. Myslela jsem, že tě znám.“

„Slyšelas, jak mluví o Ashley jenom proto, že její prarodiče pocházejí z Irska? Přemýšlej o tom. Mysli na to, co by řekl, nebo dokonce udělal, kdyby tě viděl, že chodíš ven s černým klukem.“

Padla zpátky na postel. „Stejně na tom nesejde. Major ani neví, že existuji.“

„Kdyby Graham pojal pouhé podezření... Musíš být opatrná. Mazaná a opatrná. Ještě pět let. Víím, že ti to připadá jako celá věčnost, ale však ono to uteče.“

„Máma do mě hustí, že se musím snažit, aby mě pozvali na ples debutantek, až mi bude šestnáct. Musím chodit na balet, učit se etiketu, správně se oblékat a mluvit... Ty aspoň můžeš hrát baseball, Zane. Bílé šatičky a perly – kdybys věděl, jak mě to...“

Znovu vyskočila a zvedla ruce nad hlavu. „To nejsem já! Taková být nechci.“

„Myslíš, že já jsem tohle?“ Poklepal si prstem na vyholenou hlavu. „Hlavně buď chytrá a dávej si majzla. Hlavně až budu na vejšce.“ Podíval se ke dveřím. „Napadlo mě říct o tom Emily, než odjedu.“

„To nemůžeš!“ V očích se jí objevil strach a rezonoval i v hlase. „Zbláznil by se.“

„Právě o to jde. Až si uvědomí, že nenastoupím do Chapel Hill, začne zuřit. Potom mu dojde, že už na mě nemá žádný vliv. Může si na tobě vylévat zlost. Emily ti pomůže.“

„Jak?“

„Já nevím, ale nějak určitě ano.“ Neustále se užíral obavami o sestru. „Neodjedu odtud, dokud nebudu vědět, že ti někdo pomůže.“

„Nemůžeš mě chránit věčně.“

„Ale jo. Později si o tom promluvíme, ale ne tady v domě. Musíme to někomu říct. Třeba Micahovým rodičům.“

„Zane, to přece nejde! Stejně by nám nevěřili.“

„Dave je záchranář. Zná Grahama a já si myslím, že ho vůbec nemá v lásce. Sice o tom nemluví, ale ani nemusí. Potom to probereme,“ opakoval. „Ale já Grahamovi nedovolím, aby ti dál ubližoval.“

Chtěla něco říct, ale pak zavrtěla hlavou.

„Co je?“

„Nic. Teď to necháme být. Kdyby nás slyšeli...“

Četl o válečných zajatcích a o tom, jak potají spolupracovali, aby se pokusili o útek. Napadlo ho, že jsou s Britt vězni ve vlastním domě.

Ale na celé čtyři hodiny je z něho svobodný člověk. Od chvíle, kdy nasedne do Carterova SUV až do okamžiku, kdy z něj zase vystoupí, bude všechno v normálu a bude legrace.

Ano, dojde ke dveřím, kde bydlí Ashley, vstoupí dovnitř a nechá se s ní aspoň milionkrát vyfotografovat... Ukázalo se, že v domě jsou dokonce i její prarodiče, mluvící bezva přízvukem, a pořídili další milion fotek.

Ashley to nesmírně slušelo. Vlasy měla samou vlnu, prý jí je natočila máma. Pochválil jí šaty. Doopravdy se mu líbily, protože modrá ladila s jejíma očima.

Taneční výbor vyzdobil tělocvičnu v plážovém stylu. Nijak ho to neohromilo, ale dýdžej a světla byly OK.

A protože o Micahovi se ví, že je nejhorší tanečník v dějinách lidstva, Zaneovi připadaly jeho vlastní pohyby celkem ucházející. Zamlouvaly se mu zejména ploužáky, kdy stačilo pouze se kývat do rytmu a Ashley se k němu tiskla.

Dokonce mu dovolila, aby se dotkl jejích ňader. Sice přes tričko, ale měl na nich ruce. Doufal, že nepotrvá dlouho a umožní mu zjistit, jaká jsou doopravdy.

Když viděl, jak se na něho usmívá, věřil, že i na tuhle zkušenost brzy dojde.

Objala ho pažemi kolem krku a nepatrně zatáhla, aby mu dala najevo, že chce políbit. Chutnala po želé bonbonech a voněla po květinách.

„Tohle je ta nejlepší noc,“ zamumlala. „Ještě jeden týden školy a pak léto.“

„Tři a půl dne,“ opravil ji.

„Ještě lepší. Ale... Bude se mi po tobě stýskat, až odjedete na dovolenou do Itálie.“

„Vždyť ty jedeš do Irska.“ Znovu ji přivinul blíž. „Kéž bychom tam odletěli ve stejný čas. Alespoň bychom byli na jedné straně světa.“

„Musíš mi napsat. Taky ti napíšu. Kéž bys měl mobil! Mohli bychom si posílat esemesky.“

„Pokusím se nějaký získat. Naši budou proti, ale možná bych dokázal přemluvit Emily, aby mi nějaký obstarala na svoje jméno. Pak jí ho zaplatím.“

A musím ho důkladně schovat. Jako notes.

„To by bylo super! Neumím si představit, že bych žila bez mobilu. Nepřipadáš si úplně odříznutý od světa? Mobil má přece každý. Tvoji rodiče jsou opravdu strašně přísní. Jde z nich hrůza.“

Nemáš ponětí. „Jo, to jsou.“

Písnička skončila a ona se k němu ještě chvíli tiskla. „Třeba už tě přestanou držet tak zkrátka, když jsme teď starší...“

„Možná jo. Co kdybychom šli na chvílku ven a...“

Opět se usmála. Věděla, co znamená ono „a“. „Jdeme!“

Noc byla studená, proto přehodil Ashley přes ramena svoje sako. Ostatní děcka si chodila ven poklábosit, tajně si zakouřit cigo nebo nějaké to brko. Anebo si dopřát ono „a“.

Drželi se dál od kuřáků cigaret i marihuany. Nechtěl, aby z něho otec ucítil kouř. To by za vojenskou školu rozhodně nestálo. Odvedl Ashley do hlubokých stínů, aby se mohli pořádně líbat a možná by se při tom mohl dotýkat jejích nader.

Zrovna když ho napadlo, že by se mohl dostat na další metu, odtáhla se. „Musíme ubrat.“

Pod rukama cítil, jak jí tluče srdce. Přerývaně oddechovala. Kéž by si o minutu pospíšil. Možná by mu stačilo třicet vteřin.

„Nechci.“ Setřásla jeho ruku. „Ale musíme.“

„Vážně tě mám moc rád, Ashley.“

„Taky tě mám moc ráda, ale musíme se vrátit dovnitř. Ne-zlob se.“

„Já se nezlobím.“ Připadal si zklamaný. A měl takovou erekci, až se bál, jestli vůbec dokáže chodit. „Chápu to. Jenom... Hodně na tebe myslím. I na to, že bych strašně rád s tebou byl.“

Když k němu vzhledla, napadlo ho, že má oči modré jako hladina jezera. Jsou tak vlídné, tak modré, skoro tekuté.

„Já s tebou taky. Právě proto se musíme vrátit dovnitř. Babička bylo přesně tolik jako mně, když čekala tátu.“

„Ježíši!“

„Právě. Takže se radši vrátíme na parket.“

Tak tohle ho opravdu nenapadlo. Nepřepokládal, že by to spolu dělali. V téhle kategorii ještě neuvažoval a netušil, co si myslet o tom, že ona ano.

A tohle vědomí mu s erekcí rozhodně nepomohlo.

„Já jen potřebuji... áh...“

Pohlédla dolů a zakřenila se, tekuté oči se jí smály. „Aha. Dobře... Mysli na něco z matiky.“

„To by šlo.“

Báječně se pobavil. Když doprovodil Ashley ke dveřím, dočkal se opravdového políbení. A když si v duchu opakoval matematické vzorce, dokázal se vrátit k autu, aniž sám sebe zahanbil.

Napadlo ho, že když o tom bude psát do notesu, jako by tihle události znovu prožil. Kromě toho bude mít jeden ucelený záznam, v němž se nestalo nic hnusného. Nebude psát o písémkách, domácích úkolech ani Grahamových útocích.

„Díky za odvoz, chlape,“ usmál se na Davea a plácl si s Micahem.

Zamířil ke dveřím. Napůl si přál, aby se mohl projít ulicemi a přemýšlet o Ashley a o tom posledním polibku. Ale v půl dvanácté musel být doma.

Možná by mohl risknout malou svačinu, což bylo po večeři striktně zakázané, ale po tanci mu vyhládlo. Napadlo ho, že by si dal sendvič, ale Graham má plátky šunky určitě spočítané.

Radši ne. Nebude pokoušet štěstí. Poslední dobou je Graham obzvlášť naštvaný. Sice ho nebije ani do něho nestrká, zato na něho cení zuby jako pes, který se chystá kousnout.